

Tutun kirkon lehterillä

Nousen rauhallisesti portaat tutun kirkon lehterille. Oven avatessani kirkon täyttää alueemme kuorojen yhdessä veisaama ukko-Paavon taisteluvirsi, Sinuhun turvaan Jumala. Toistasadan laulajan vahva veisuu pysäyttää ja herkistää. Mietin miten paljon veisuuta ja rukousta ovat nämä 230 vuotiaan kirkon hirsiseinät kuulleet vuosien varrella. Tänne ihmiset ovat kokoontuneet pitkienkin matkojen päästä kävellen ja hevosilla. On tultu raskain askelin kulkutautien ja sotien aikaan, veisattu pois yhteistä ahdistusta. Kokoonnuttu suremaan rakasta omaista, saattamaan viimeiselle matkalle. On tultu iloa tulvien vihkimisiin ja konfirmaatioihin, vaihdettu salaisia katseita ja silmäniskuja. Polvistuttu mustataustaisen ristiinnaulitun kuvan alle pyhälle ehtoolliselle – yhteyden, ilon ja kiitoksen aterialle.

Niin monet kerrat olen tätä kirkkoa esitellyt. Koskettanut vanhaa puupintaa, pyöreää saarnatuolin portaiden kaidekoristetta, alttarikaiteen samettia, kurkistanut seinäpaneelin taakse ja nähnyt vanhoja hirsiiin tehtyjä kirkkomaalauksia, nukkunut pienenä poikana penkissä isän olkapäätä vasten ja aikuisena sakastin sohvalle.

Nyt vedän käteen muistokirkkolapaset ja lähden kävelylle. Tuosta lehterihetkestä on kulunut tätä kirjoittaessani tasan viisi vuotta. Tuosta hetkestä reilun kuukauden päästä kirkkoa ei enää ollut. Pääsiäislauantaina 2016 se oli palanut pienessä hetkessä maan tasalle. Oma suruni liittyi siihen yhteisölliseen suruun, jota saimme jakaa yömessussa kirkon raunioilla, myöhemmin raunioille rakennetussa muistokirkossa sekä vähitellen yhteiseksi toivoksi muuttuneessa uuden kirkon suunnittelussa ja valmistelussa.

Mutta kirkko elää muistoissamme, kirkkopuusta tehdyissä esineissä ja soittimissa, palaneissa nauloissa ja näissä taidolla kudotuissa muistokirkkolapassisakin. Se elää kulttuurissamme. Esivanhempiemme veisuun kaiku kuuluu kauas seuraaville sukupolville.

Kodin todellisen merkityksen ymmärtää vasta kotinsa menettänyt. Sen on kokenut valitettavan moni kotinsa jättämään joutunut evakko ja pakolainen. Kirkko on seurakunnan koti. Sen menettäminen oli syvä järkytys ja haava. Kymmenen sukupolvea palvelle seurakuntalaisten kotikirkon arvon ymmärsimme hiiltyneillä raunioilla. Osa paikallista identiteettiä ja kulttuuria oli poissa. Pala meistä.

Palaan vielä muistoissani kirkon lehterille. Suurkuoro päättää osuutensa niekkukörtin kauniisti sovitettuun Herraa hyvää kiittäkää-virteen. Siihen liittyy koko seurakunta seisaalle nousten. Tällainen kirkko on parhaimmillaan – lähde ja lataamo, yhteisen kiitoksen ja rukouksen paikka. Kun Isä pitää monia lapsiaan yhtä aikaa sylissään.

Pian saamme avata oven uuteen kotikirkkoon ja yhtyä tuttuun kiitosvirteen. Niissä sävelissä saamme liittyä sukupolvien veisuuseen ja rukoukseen.

Jussi Leppälä

(Kuunneltavissa iltahartautena [YLE Areenassa](#) to 4.3.2021 klo 18.50 saakka)

